

(II Jag fann honom ej.doc)

Jag fann honom icke

II Jag fann honom ej i den kristna umgængelsen

Kommentar

Hårda domar

”Vår aktade församlingsmedlem var ingenting annat än en förklädd världsmänniska” 413

Om kristet liv

”Att vara kristen är att leva...Det är medveten tillvaro i Kristus, en vandring i Anden.” 415

Världserövrande kristendom

Om alla kristna bleve *levande* och *hjärtevarma*, skulle skapelsen genombävas av evangeliets kraft, och lovsånger skulle då fylla rymderna från söderns palmer till nordens is. Eller har evangelium förlorat sin kraft? Är den tid svunnen, då Guds församling var i stånd *att med goda gärningar nedtysta de onda människornas okunnighet?* 415

Bibelanknytningen

*** Matt 6:23 s 415 Men om ditt öga är fördärvat, då bliver hela din kropp höljd i mörker. Är det nu så, att ljuset, som du har i dig, är mörker, huru djupt bliver då icke mörkret!

II. Jag fann honom ej i det kristna umgängeslivet. S 413

1. De nyomvända beklaga, att gamla kristna så föga uppmuntra dem. Vanligen är den nyomvändes tro enfaldig och hans uppsåt rent. Med den första kärlekens innerlighet längtar han efter umgänget med Guds barn och väntar mycket av dem som vandrat länge med Gud. Men hur ofta händer det icke, att den, nyomvänden får gå avkyld och olycklig från den man, som han hoppades *allt* utav. Ett exempel. En ung kristen kommer i tvivel om sitt barnskap. Med klappande hjärta skyndar han till en välkänd församlingsmedlem. Här väntar han ljus, men efter ett kort och torrt samtal återvänder han med förtvivlan i sitt hjärta. *Vår aktade församlingsmedlem var ingenting annat än en förklädd världsmänniska!* Den nyomvändes gråt är en klagan, som återbär ljudet av dessa ord: "*Jag sökte honom, men jag fann honom icke!*"

2. Men hastigt växlar tiden om tavlor på den gripande scenen. En otrogen är i bekymmer om sin själ men för stolt att låta se det. Dock, nöden har ingen lag. Samvetet svider värre och värre. Slutligen tillkallar han, utan uppgivet ändamål, en församiingsäldste. Med denne man hade han haft åtskilliga affärer. Härmed voro alla misstankar förebyggda, menade han. Ja väl. **(413 sen 414)** Den vördade mannen kommer. Men upptagen som han är av jord och värld, har han ingen känsla av Andens ledning, utan tager för givet, att det nu är för avtal om ett förr omordat arbete, som han blivit efterkallad. Sedan han en god stund talat om både likt och olik, börjar han därför fråga om arbetet men får så korta, avkylande svar, att han känner sig ytterst besvärad, ja nästan förnärad. Han tänker just därför avlägsna sig med ett kallt farväl, då den otrogne springer upp från stolen och utbrister med ett allvar, som skär genom märg och ben: *"Jag tillkallade er för att vinna tröst, ty jag är i bekymmer om min själ. Men här har jag nu snart halvannan timme måst pinas av edert tomma prat."*

3. Vi uppgöra affärer med personer, som vi först skulle föra till Kristus, om vi regerades av Guds Ande. Och under vårt liv få vi i Herrens krönika ett digert kapitel av *"försummade tillfällen"*, därför att vi icke brinna av Kristi kärlek. Personer, som vördade vår gudsfruktan, finna oss i familjelivet *retliga* och *tvära*, *lättsinniga* och *världsliga*, *andelösa* och *jordiska*. När vi skulle tala om himmelen, tala vi om jorden; då vi skulle tala om Jesus, tala vi om *dåliga människor*; och de, som väntade uppbyggelse av oss, gå bort mera ruinerade än någonsin.

4. Bedjande händer sträcka sig mot oss, men vi ha ej tid; hungrande själar bedja om bröd, men vi hava intet att ge dem; världen håller på att förgås, men vi hava icke *hjärta* att rädda den! Jag hör ur många hjärtans djup en suck: *Jag sökte honom i det kristna umgängeslivet, men jag fann honom icke*. Kristen, stanna ett ögonblick! Denna suck är en anklagelse emot *dig!*

5. Kan det vara möjligt, att vi så ringakta vår **(414 sen 415)** höga bestämmelse, att vi sänka helighetens skinande baner, tills det trampas i smutsen, av en död religion! Om vi, som skulle vara världens ljus, bliva mörker, huru stort skall då icke mörkret bliva!

Matt 6:23 s 415 Men om ditt öga är fördärvat, då bliver hela din kropp höljd i mörker. Är det nu så, att ljuset, som du har i dig, är mörker, huru djupt bliver då icke mörkret!

I denna tid, då sanningen trampas fräckt, vad försvar vilja *vi nu* giva sanningen? Skall Jesu ömma bön till oss vara förgäves? Satan har sina legioner rustade "till tänderna", redo att på minsta vink giva eld. Men har härlighetens Konung fått 'mönstra sin här? *Stå alla redo? Äro alla här?*

6. Världen vet, hurudan en kristen skall vara. Skulle *vi* ej veta det? Men om *vi veta* sanningen, varför *göra* vi den icke? Att vara kristen är att *leva*. Det kristliga livet är ingen tom dröm. Det är en medveten tillvaro i Kristus, en vandring i Anden. Den som lever sig själv, han är levande död, och den kristen, som lever för världen, är en vanära för det kristna namnet. Om alla kristna bleve *levande* och *hjärtevarma*, skulle skapelsen genombävas av evangeliets kraft, och lovsånger skulle då fylla rymderna från söderns palmer till nordens is. Eller har evangelium förlorat sin kraft? Är den tid svunnen, då Guds församling var i stånd *att med goda gärningar nedtysta de onda människornas okunnighet?* I de kristnas *samtal* och *umgängesliv*, i deras *affärer, tankar och gärningar* — *var är Kristus?* Skola vi åter nödgas klaga: "*Jag fann honom icke?*"